

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277513472/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Men da havde pludselig Adam hørt det: at Ærespræmien med dens Stipendium tilfaldt mig, lyttet i et Ryk, set opmærksomt på mig med de blege, blå Øjne og knebet Læberne sammen.

Fra da vidste jeg, at Præmien var tabt, at min Fremtid bag Examinen stadig beroede på gamle Eberhards skælvende, forslidte Hænder.

Og godt var det, hans Tanker, da jeg kom til ham med mit Testemonium, men uden min Præmie, alt var så indhyllede i Feberen og bortvendt fra Jorden, at han ikke spurgte, og jeg ikke behøvede at svare. Hvem véd — tænkte jeg -- om ikke da hans stærke Vilje for tredje Gang havde standset ham på Tærsklen til hans Hjem og tvunget ham tilbage her til dette kolde og grå Land at leve og trælle videre?

Nu da disse Arbejdets Hænder var palmesmykkede, måtte Adam hjælpe mig. Og var det ikke også det, hans Blik mange Gange tidligere, som nu sidst nede i Forhallen, havde lovet?

Og hvem skulde vel også hjælpe, om ikke han?

Augustinus Halm, Fatighusdrengen, vægte Barn som jeg, en Skare københavnske Præsters asketisk holdte Protegé?

Jeg behøvede blot at tænke på ham, for at gyse for hans våde, gule Hænder, for hans blakkede, betændte Blik, for hans klamme, klæbende Nærhed! Af samme Kår som jeg havde han været forfulgt og mishandlet som jeg, men lidt efter lidt ved sin enestående Evne for Regning vundet Lærerne, og ved sin Ydmyghed, sin Slesken, sine mangfoldige, smudsige Tjenester Kammeraterne og listet sig helt ind mod deres Hæle. Men dog bestandig holdt et skævt Sideblik tilbage til mig som til den egentlig Jævnbyrdige . . .

Men nej, kun Herren kan hjælpe sin Tjener, kun Spiret véd om al den Tynge, der hviler på Stenen nederst nede. Hvor vidt Augustinus end var forud for mig, han var dog for nær.

Og så stod jeg da som en Søvnagænger foran den høje, merkegrå Port med det norske Våben i Muren og mindedes alle denne Jords Mægtige, der havde pas-